

MUSÍME SE ROZDĚLIT

*Super nápad.
Co by se mohlo pokazit?*

BILL WOOD

COSMOPOLIS

MUSÍME
SE
ROZDĚLIT

BILL WOOD

Přeložila Michaela Martinová

Text © Bill Wood, 2024. All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN 978-80-271-5579-8

Pro ty, kteří nacházejí útěchu v tajemství.

PROLOG

2001

„Hele, podle mě je to dost nebezpečný.“

„Bezva postřeh, Shelley,“ odsekne Brad tiše, zatímco se snaží protlačit svůj batoh mezerou v kovaném plotě. Není jasné, jestli se kov rozpadl stářím, nebo jestli někdo vyřízl tu díru schválně. Na blbosti teď každopádně nemají čas. Nemůžou riskovat, že je někdo chytí. Ne tak krátce před maturitou. „Prolezu první, jo?“

Shelley přikývne a neochotně mu dá svolení. Ruce se jí třesou, ale Brad prostě musí zjistit, co je na druhé straně. Tohle může být jeho velká šance. Střední školu končí příští léto a univerzity se o něj zrovna neperou. Stačí, aby to jeho video viděla nějaká místní stanice, a zbytek už bude historie. Všechno ten čas, co strávil natáčením *Záznamů z temnot*, se konečně vyplatí. Zachytí slavný carringtonský přízrak na kameru a televizní studia se jen pohnou.

Teda... v ideálním světě. Jenže Sanera v Kalifornii má k ideálu sakra daleko.

Brad pomalu prostrčí hlavu otvorem a opatrně jím protáhne i zbytek těla, aby se nepoškrábal o rezavý kov. Na druhou stranu se dostane bez zranění, jen s pár oděrkami na džínách. S mámou to později nějak skoulí.

Popadne batoh a setře z něj hlínu. Naštěstí je tmavě hnědý, takže skvrny nejsou moc vidět. Aspoň tohle před ní utají.

„Tak jo, teď ty!“ zavolá na Shelley, aniž by na ni pohlédl. Jeho pozornost teď patří kameře, kterou právě vytáhl z hlubin batohu. Tohle video musí být nejlepší z nejlepších. Musí mít napětí. Kvalitu. Styl. Žádná další stupidní show o lovení duchů jako ty na MTV. Tohle bude nejlepší duchařská show ever.

Musí být.

„Fakt džentlmen,“ odsekne Shelley a Brad k ní konečně zvedne hlavu. Opráší jeho školní bundu, která mu vypadla z batohu a teď je celá od bláta. Když se zlobí, vypadá roztomile.

„Promiň,“ omluví se a natáhne se po její ruce. „Dík, že jsi do toho šla se mnou. Bude to stát za to.“

Chvilí na něj hledí. Zjevně přemýšlí, jestli neudělala chybu, ale nakonec se jen otráveně ušklíbne. „Jsi fakt idiot.“

„To jsem,“ přikývne. Nemá cenu se s Shelley dohadovat, a navíc má pravdu. Brad je tak trochu ztracený případ. Hraje za školní fotbalový tým, ale není dost dobrý, aby získal sportovní stipendium. Svoje spoluhráče nemá zrovna dvakrát v lásce a ve škole propadá. Celé ty roky byl premiantem střední školy, ale teď, když se všechno chýlí ke konci, mu docházejí možnosti. A až začne plešatět, nikoho už nebude zajímat, že byl jednou hvězdným quarterbackem.

Brad vytáhne Shelley na nohy, ale špatně odhadne její váhu a ona mu přistane na hrudi.

„Promiň za to bláto,“ omluví se.

Shelley se zasměje. „Co? Tohle?“ ukáže na svoje zaneřádněné džíny. Usmívá se od ucha k uchu, ale Brad pozná, že se k tomu musí trochu nutit a ve skutečnosti je jí spíš do pláče. Ví, jak moc ty džíny miluje. Samozřejmě zaplatí za jejich vyčištění. Donutil ji, aby šla s ním, takže je to to nejmenší, co pro ni může udělat.

Nakloní se k její tváři umazané od hlíny a políbí ji. Několik vteřin tam jen tak stojí, mlčí a napětí mezi nimi pomalu mizí. Pak se Brad opatrně odtáhne.

„Tak jdeme na to, ať to máme za sebou, jo?“

Šlapou po zdánlivě nekonečné úzké příjezdové cestě ke car-ringtonskému panství. Je už dlouho opuštěné, ale Brad slyšel, že si tady děcka v minulosti čas od času uspořádala party. Poslední dobou sem ale nikdo moc nechodí, a navíc je úterý večer, takže by tu s Shelley měli být sami. Není zrovna ideální čas na hulení s kámošema.

Jak se blíží k sídlu, křoví, které ho předtím zcela zakrývalo, začíná řídnout a postupně odhaluje skutečný vzhled budovy. Je postavená ve viktoriánském stylu, což Brad pozná jen díky své důkladné rešerši, a tak obrovská, že nedokáže ani odhadnout, jak daleko se táhne. A taky vypadá jak vystřižená z nějakého gotického hororu.

„Páni, to je krása,“ rozplývá se Shelley s očima upřenýma na dům, který jako by se prořezával tmou. „Ale mám z toho husinu.“

Brad si odfrkne. „Jen ty zabeďněný okna tomu kouzlu trochu ubírají –“

„Myslíš, že tu jsou... krysy?“ Shelleyin hlas najednou zní vyděšeně.

„Ne, jasně, že ne!“ Nějaké tu rozhodně budou. „Tady by přece žádná krysa nepřežila.“ Přežila. Bez problému.

„Tak fajn,“ vydechne Shelley úlevou a trochu uvolní ramena. Pořád se ale tváří obezřetně.

Nakonec zastaví pár kroků před vchodem. Brad se rozhlédne. „Tohle by mohl bejt dobrej první záběr, ne? Dům a kousek oblohy v pozadí?“

Podá Shelley kameru a ona ji zapne. Chvilku si hraje s nastavením, smaže pár testovacích záběrů a upraví jas. Jakmile namíří objektiv na Brada, rozsvítí se jí oči. „Vypadá to fakt skvěle!“

„Vážně?“

„Jo, úplně profesionálně,“ odpoví nadšeně. „Je tady super světlo.“

Brad si oddechne. Nemůže si dovolit, aby to působilo amatérsky. „Tak jo, můžeme začít.“

„Víš, co budeš říkat?“

Brad přikývne. Jasně, že ví, nacvičoval si to celý týden. Prohrábne si rukou hnědé vlasy, uhladí je dozadu, aby na záběrech vypadal dobře, a pár pramenů nechá spadnout do čela. Je to jeho typický účes. No dobře, vlastně Travoltův účes z *Pomády*, ale teď ho nosí on. Rozepne si bundu a odhalí zářivě bílé tričko s logem svého pořadu: *Záznamy z temnot*.

„Natočíme úvod a pak vyrazíme dovnitř,“ vysvětlí jí. „Nech kameru pořád běžet. Kdyžtak to pak vystříhneme.“

„Jasný,“ odpoví Shelley skoro nadšeně. Ze začátku ji Brad musel přemlouvat, aby s ním na tahle místa chodila, ale teď si to očividně užívá. A navíc by udělala cokoli, jen aby si celou tuhle zkušenost mohla připsat do svého neustále se rozrůstajícího životopisu. Na rozdíl od Brada už má v kapse

přijetí na pět vysokých. Dvě z nich patří k Ivy League. A vypadá to, že bahno, kterým se před chvílí brodili, už dávno upadlo v zapomnění. „Jdeme na to?“

„Jdeme,“ přikývne Brad.

Shelley ještě jednou zkontroluje záběr, odpočítá a pak vykřikne: „Akce!“

Brad si odkašle a spustí:

„Sídlo stížené kletbou, prastaré prokletí a vraždící duch... Přidejte se k nám při průzkumu carringtonského panství a objevte tajemství, která se skrývají za jeho zdmi. Jsem Bradley Campbell a právě sledujete *Záznamy z temnot*.“

Shelley pomalu natočí kameru směrem k domu, když vtom jako nějakým zázrakem udeří blesk. Celé sídlo na okamžik ozáří přízračné světlo. Je to děsivě dobře načasované. Televizní zlato. Tohle by odmítl odvysílat leda úplný břídil.

Brad nedokáže skrýt nadšení. Ten záběr bude dokonalý. Naprosto *perfektní*.

Shelley plynule obrátí kameru zpátky na Brada a snaží se ji držet co nejpevněji. Brad si totiž zatím nemůže dovolit stabilizátor.

„Zdá se, že nás sídlo volá,“ pronese Brad zlověstně. A pak, s pečlivě nacvičeným, příhodně děsivým úsměvem dodá: „Tak ho nenechme čekat.“

Brad pomalu stoupá po předních schodech. Shelley jde vedle něj, zatímco on mluví do kamery. „Carringtonské panství tu stojí už přes sto let, ale nikdo pořádně neví, kdo ho postavil nebo kdy. Místní tvrdí, že se tu jednoho dne prostě objevilo. Jeden den prázdná louka, a druhý den... podivný dům.“

Pravdu si Brad trochu upravil, ale myšlenka je jasná. Žádný důvěryhodný zdroj o tom, že by sídlo jen tak „vzniklo“, vlastně neexistuje. Brad si ani není jistý, kde to četl, ale zní to zatraceně dobře. A taky to bude dobře vypadat v televizi.

Vidí, že ten příběh začíná Shelley trochu děsit, takže se na ni krátce usměje. Později to může vystříhnout. Asi to maličko pomáhá – výraz smrtelného děsu nahradí opatrná nervozita.

„V průběhu let bylo hlášeno několik výskytů temné postavy potulující se chodbami tohoto sídla. Podle všeho se jedná o ducha původního majitele, Roberta Carringtona. Záhadný stín zahlédnutý v nejvyšším okně, oblečený v Carringtonově tmavém obleku se šálou zakrývající jeho zjizvenou tvář. Postava zářící nadpřirozeným světlem. V domě se dřív s oblibou scházeli teenageři, ale pak je něco odradilo. Ať už těmto výpovědím věříte nebo ne, všechny se shodují –“

Jeho slova přeruší úder hromu. Kamera se krátce roztřeše.

„No, tohle se mu asi nelíbilo,“ prohlásí Brad s nervózním uchechtnutím. „Tak se vraťme na začátek. Majitelem carringtonského panství byl Robert Carrington, největší vlastník půdy v celém státě. Dlouhá léta žil na severu, ale v roce 1918 se vrátil se svou ženou a dětmi do Sanery, aby se nastěhovali do svého nového domova, který tu dvacet let stál prázdný. Brzy si ale zneprátelil místní svým povýšeným chováním a vysokými nájmy. Když jeho žena a děti podlehly vážné nemoci, jeho zahořklost vůči obyvatelům města ještě vzrostla. A pak, o halloweenské noci roku 1926, vypukl v sídle požár, při kterém Robert zemřel. Nikdo neví, co ho způsobilo, ale když se lidé seběhli, všichni slyšeli jeho bolestné výkřiky a volání o pomoc. Někdo tvrdí, že se ho

sluhové a místní pokusili zachránit, jiní naopak, že ho nechali uhořet.

Ve svých posledních chvílích, přesvědčený, že ho všichni opustili, měl Robert údajně proklít celý dům. Kletbu prý vykřikl z horního okna těsně předtím, než ho pohltily plameny. Přisahal, že bude v tomhle domě strašit navěky a trestat ty, kdo se od něj odvrátili, jejich potomky i celou Saneru. Místní mu od té doby neřeknou jinak než... carringtonský přízrak.“

Brad si tuhle část trénoval před zrcadlem nesčetněkrát. Přesto mu po zádech přeběhne mráz, až si musí promnout paži, aby se zbavil husí kůže. Tohle místo má prostě něco do sebe.

„Myslím, že nastal čas zjistit pravdu na vlastní oči,“ dodá. „Co říkáte?“

Na vrcholu schodiště se zastaví. Prkna, kterými jsou zatlučená okna, už dávno ztrouchnivěla, a tak se jim nabízí výhled do temného nitra domu. Zahlédnou obrysy zakrytého nábytku.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Brad Shelley.

Ta se křečovitě usměje. „Ten tvůj příběh byl až moc dobře podaný. Člověku z toho vstávají vlasy hrůzou.“

„To jsme přesně chtěli. Kamera pořád běží?“

„Jo,“ kývne.

Na tváři se jí však objeví zvláštní výraz. „Co je?“ zeptá se Brad.

„Ale nic.“ Rychle se usměje. „Jen... myslíš, že tu fakt je nějaký duch?“

Tuhle otázku Brad nečekal. Aby byl upřímný, ani o tom nepřemýšlel. Na duchy sice věří, ale jestli existuje zrovna

carringtonský přízrak, tím si není jistý. Existují sice určitá svědectví, ale to je všechno. Jenže takhle přece začíná každý horor, ne? Stačí ten správný moment. Ten správně zvědavý člověk. A zlo udeří.

„Hele,“ řekne tiše a chytne Shelley za ruku, „nemusíš se bát, jsem s tebou. Jako vždycky.“

Shelley si skousne ret, načež zavrtí hlavou, jako by ze sebe chtěla ten pocit setrást. „Jo, já vím.“

„Jdeme na to.“ Brad okamžitě přepne zpět do role. „Vcházíme do sídla...“

Otočí se k obrovským, ztrouchnivělým dřevěným dveřím. Škoda, že nemá rukavice. Sáhne po klice a ta cvakne. Až moc snadno. Nečekal sice, že bude zamčeno, ale rozhodně předpokládal, že to půjde ztuhla. Koneckonců je dům opuštěný už desetiletí. Jenže taky není první, kdo sem vkročil.

„A je to tady... jsme uvnitř.“ Brad kývne na kameru a vkročí do domu. Dřevěná podlaha pod jeho váhou zavrže a ten zvuk se rozlehne celou vstupní halou. Je to děsivé, ale zároveň to na záběru navodí tu správnou atmosféru. Při té představě ho vzrušením zašimrá v břiše.

„Po požáru, při kterém Robert Carrington zemřel, zůstal dům opuštěný,“ pokračuje. „Takže bychom ho měli vidět přesně tak, jak vypadal tehdy. A možná dokážeme poskládat i střípky událostí a zjistit, co se té noci stalo. Zkusíme sem dostat trochu světla, co říkáš?“

Uvnitř je totiž ještě větší tma, než se zdálo zvenčí.

„Sakra,“ zamumlá Brad. „Měli jsme vzít svíčky. Bylo by to o dost strašidelnější než s baterkou.“

„Podívej,“ zašeptá Shelley a ukáže na nástěnný svícen s dlouhými voskovými svícemi.

Brad jednu z nich opatrně vytáhne a zapálí zapalovačem, který nosí neustále v zadní kapse. Plamínek svíčky se v chladném interiéru zachvěje. Je to něco, co člověk musí vidět na vlastní oči, aby tomu uvěřil. *A taky že to lidi uvidí*, pomyslí si Brad.

Zvedne svíčku a její teplé světlo dopadne na obrazy visící na stěnách. Z Bradových úst unikne tichý, ohromený smích. O tomhle portrétu četl, ale vidět ho naživo je úplně jiné kafe.

„Tady máme portrét Roberta Carringtona a jeho rodiny. Jak jsem říkal, jeho žena a děti tragicky zemřely tři roky před požárem na tuberkulózu, což byla v té době častá příčina smrti. Carrington byl vždy chladný, uzavřený muž, ale po jejich smrti se změnil. Stal se z něj nepřátelský, až nebezpečný podivín. Dokonce prý vyhrožoval některým obyvatelům města řeznickým nožem.“

Přestože jde o rodinný portrét, Brad nemůže odtrhnout zrak od panovačné postavy samotného Roberta. Jeho bledá tvář je navždy zachycena s nepřístupným, zamračeným výrazem a zuřivýma černýma očima. Na sobě má tmavý třídlínný oblek a působí dojmem, že vystupuje z rámu, zatímco jeho žena a děti jako by se stahovaly do pozadí. Brad ví, že se nejspíš jedná jen o optický klam, ale přísahal by, že se Robertovy oči pohnuly a teď se dívají přímo na něj.

Jak pokračují domem, podlaha jim vrže pod nohama. Zpočátku je z toho nepříjemného zvuku skoro bolí uši, ale po chvíli se na něj dá zvyknout. Brad se rozhlíží kolem sebe, jestli nenajde něco zajímavého k natáčení, ale není tu nic než starý nábytek a portréty na zdech.

Pokud se tu někdy nacházelo něco cenného, už to dávno zmizelo. Brad o sobě začne pochybovat. Přišel sem najít něco výjimečného, něco, co by ho zviditelnilo. V sázce je celá jeho budoucnost. Ale co když nenajdou vůbec nic? Co když...

„Sakra, jak tomu dodat tu správnou šťávu?“ vyhrkne Brad.

„Vždyť to má šťávu,“ namítne Shelley. Stále drží kameru namířenou na Brada, protože pokud se duch objeví, stane se to ve chvíli, kdy to budou čekat nejmíň. „Zlato, ještě jsme neprozkoumali horní patro. Není to právě tam, kde –“

„– zemřel,“ doplní ji Brad a hned se mu zlepší nálada. Shelley má pravdu. Jestli je tu něco, co stojí za vidění, bude to nahoře. Přesně tam, kde to všechno skončilo.

Když vystoupají do patra, zjistí, že se celou chodbou táhnou orientální běhouny tlumící vrzání podlahy. Působí nově. Na podestě se zastaví a spatří před sebou několikery dveře, některé zavřené, jiné pootevřené. Všechny je minou, dokud Brad nedojde k velkému oknu. Táhne se od podlahy až ke stropu a nabízí výhled na příjezdovou cestu a okolí. Zahledne i nepatrnou část plotu, jímž se proplížili dovnitř.

Otočí se ke kameře. „Tohle je přesně to místo, kde byl Robert Carrington naposledy spatřen živý. Předpokládá se, že se vzbudil, když dům zachvátily plameny, a vyběhl ze své ložnice – tady.“ Ukáže na dveře poblíž arkýřového okna. „Podle stop po požáru na schodech můžeme odhadovat, že mu rychle se šířící oheň odřízl únikovou cestu.“ Brad ukáže na ohořelou část podlahy, kde žádný koberec neleží, a prudce na ni dupne.

Kamera se zakymácí, když Shelley nadskočí leknutím. „Opatrně,“ sykne. „Tenhle barák už má svoje nejlepší roky za sebou. Nechci, aby se pod náma propadnul strop.“

„Žádný strach,“ uklidňuje ji Brad. Upřímně řečeno, čekal, že panství bude ve výrazně horším stavu. Až na ohořelou podlahu a vrstvu prachu se zdá být téměř nedotčené, což mu připadá zvláštní.

„Půjdeme se podívat do Robertovy ložnice –“

Vtom se chodbou rozlehne tichý, táhlý sten. Shelley zalapá po dechu a rozhlédne se kolem sebe, takže se kamera na chvíli odkloní od Brada. Ten si nervózně skousne ret. Má přece natáčet.

„Shell, to nic nebylo. Starý baráky takhle vržou pořád,“ uklidňuje ji, ale sám si tak jistý není. Ten zvuk rozhodně nezní jako něco, co by měl na svědomí jen vrzající dům.

Nakonec Shelley znovu namíří kameru na Brada. Ten přistoupí k nejbližším dveřím, kde by se podle jeho pečlivého výzkumu měla nacházet Robertova ložnice. V městské knihovně v Saneře totiž narazil na podrobný půdorys domu. Neuvěřitelné, co všechno se tam dá sehnat. Strávil nad ním celé hodiny, takže teď už ten dům zná jako svoje boty. Dal do toho celé srdce. Jde přece o slavnou sanerskou duchařskou legendu. Každé dítě, dospělý i pes v tomhle městě má vlastní názor na to, co se tu stalo. Tohle bude *bomba*.

Dveře jsou pootevřené, což je zvláštní, pokud Robert skutečně tu osudnou noc vyběhl ven. Taková hloupá myšlenka, napomene se Brad vzápětí. Je jasné, že od té doby to tu prošmejdila spousta lidí. Děcka, squatteři... ti všichni se určitě dostali až sem. Do ložnice carringtonského

přízraku, nejoblíbenějšího místa v celé Saneře. Místa, kde to žije. Nebo by měl spíš říct místa, kde je mrtvo?

„Tohle je ložnice Roberta Carringtona,“ prohlásí Brad a položí ruku na kliku. Je ledová. Zatlačí, ale přestože jsou dveře pootevřené, ani se nehnu.

To přece nedává smysl.

Unikne mu nervózní smích. Zkusí to znovu, tentokrát větší silou. Jak to, že se zasekly? Jako by je něco blokovalo.

Brad se otočí ke kameře. „Vypadá to, že nás Robert nechce pustit dovnitř... Tak se zatím podíváme jinam.“

Najednou si všimne, jak se Shelley za kamerou rozšíří oči. Nechápe ale proč.

On přece –

Shelley ucouvne, v obličeji výraz čiré hrůzy.

„Shelley?“ zeptá se zmateně Brad. „Co se děje?“

Snaží se odpovědět, ale nevydá ze sebe ani hlásku, protože jí strach sevřel hrdlo. Jen na něj ukáže...

Vlastně ne na něj.

Za něj.

Brad se pomalu otočí. A konečně to spatří.

Ne.

Dveře jsou teď dokořán a v nich stojí přízračná postava. Tvář má zahalenou tlustou šálou, vidět jsou jen dvě strašidelné oči. Brad okamžitě pozná, kdo to je. Ten ohořelý tmavý oblek visící z jeho těla. Už ho viděl. Ve všech člancích, výpovědích, během nocí, kdy se dlouhé hodiny věnoval výzkumu...

Legenda je pravdivá. Carringtonský přízrak je skutečný.

Než to stihne vstřebat, postava udělá pomalý krok vpřed. Brad se lekne, zakopne, spadne na zem a upustí svíčku.

Shelley ho okamžitě vytáhne na nohy. Oba roztřeseně zírají na postavu.

Přízrak stojí před ložnicí a Brad si na okamžik připadá jako paralyzovaný. Přímo před sebou má Roberta Carringtona z masa a kostí, a přitom na jeho obleku vidí stopy po ohni a cítí hrozbu, která z něj vyzařuje. Kamera zachytí každý detail, i tu ledovou zář.

Navzdory hrůze, která jím prostupuje, je Brad vděčný, že to Shelley točí.

Postava se nehýbe, a právě to je kupodivu děsivější než jakýkoli pohyb. A najednou má Brad všeho po krk. Neví, jestli je to nějaký vtip nebo co, ale rozhodne se, že tady končí.

„Do prdele s tím,“ zamumlá a rychle se otočí. Popadne Shelley za ruku a klopýtá jí chodbou pryč, kolem všech dveří, v naprosté tmě.

„Co se to sakra děje?“ křičí Shelley. „Myslíš, že je skutečný?“

„Nevím,“ vyhrkne Brad. Protože opravdu neví. Ale ten přízrak vypadal tak opravdově, že –

„STŮJ!“ zaječí Shelley a prudce zastaví. Bradovi chvíli trvá, než pochopí proč, ale když to uvidí, ztuhne.

Konečně dorazili ke schodišti. Robert Carrington stojí přímo před nimi. Jak je to možné?

Tohle musí být nějaký vtip. Něčí blbej prank. Protože jestli je opravdu skutečný...

Pak je skutečná i ta kletba. Všechno je skutečné.

„Co od nás chceš?“ zavolá na něj Shelley. Přízrak mlčí. „My... my tě necháme na pokoji,“ ujišťuje ho. „Nikomu neřekneme, že tu jsi!“

Brad se nezmůže na slovo. *Je to jen vtip*, opakuje si v duchu. *Jen* –

Když přízrak udělá krok směrem k nim, oba couvnou. Zakopávají o vlastní nohy. Shelley ječí hrůzou. Třeba je někdo uslyší, napadne Brada. Sám ale ví, že je to jen zbožné přání. Jsou na míle daleko od kohokoli, kdo by jim mohl pomoci.

„No tak, kámo,“ zaprosí, jako by vyjednával. „Prosím. Jsme jen párek pubertáků. Omlouváme se, že jsme tě vyrušili. Odejdemo. Prosím.“

Postava postoupí o další krok. A právě tehdy si Brad všimne záblesku v její ruce. Nůž. A ne jen tak ledajaký. Car-
ringtonův neblaze proslulý *řeznický* nůž.

Obrátí se a rozběhnou se pryč. Postava je však rychlejší. Dostanou se až zpátky k přednímu oknu, když vtom to Brad ucítí.

Do nosu mu pronikne zápach kouře a benzínu.

A pak to taky spatří. Koberec chytil od svíčky, kterou upustil, a oheň se šíří děsivou rychlostí.

Plameny tvoří bariéru mezi nimi a přízrakem. Jsou v pasti, uvěznění u okna.

Přízrak se zastaví. A pak... promluví.

„*Zemřete stejně jako já.*“

Hlas má drsný, jako by mu v hrdle uvízly saze z dávného požáru, ale díky ozvěně se nese celou chodbou. Hrůzný zvuk. Hlas smrti.

„Prosím,“ vzlyká Shelley. „Prosím, nech nás jít.“

Oheň praská hlasitěji, zuřivěji, rychleji. Jejich hlasy se rozplynou v hukotu plamenů. Brad si Shelley přitáhne k sobě a políbí ji na čelo. Až teď pustí kameru. Se zaduněním dopadne na zem.

„Neboj,“ zašeptá jí Brad, „dostaneme se z toho.“ Ale je to marné. Přes běsnící živel ho nemůže slyšet. Když se naposledy ohlédně skrz červeno-oranžovou zář, přízrak je pryč. Zůstali sami. Uvěznění v ohni. Matně si uvědomuje kouř, který se mu dere do plic. Klesne na kolena. Dým ho dusí, ovládá všechny jeho smysly. Ucítí zápach smrti. Na prsou ho bolí, ale na tom už nezáleží. Nemá cenu bojovat.

Zavře oči.

Tak jako je před lety zavřel Robert Carrington.

KAPITOLA 1

Cam

„Came! Počkej chvíli!“

Mámin hlas se rozléhá přes celý školní dvůr, nebo mi to tak aspoň připadá. Najednou se všechny oči upírají na mě. Celá sanerská střední jako by neustále číhala na okamžik, kdy vás rodiče nějak ztrapní. I kdyby jen obyčejným pozdravem.

Zavřu za sebou dveře auta a věnuju mámě pohled, který říká „fakt díky“. Vzápětí mě však přepadnou výčitky svědomí a nasadím vděčnější výraz. „Jo?“

„Nezapomeň, že dneska jedu na tu služební cestu,“ připomene mi, napůl vykloněná z okýnka. Vůbec jí nedochází, že jestli se vysune ještě o centimetr dál, umaže si bílou halenu o auto. „Budu pryč jen přes noc, ale jestli chceš, zavolám Jonesyho mámě a zeptám se jí, jestli u nich můžeš –“

„Ne,“ přeruším ji rychle. Jonesymu by vůbec nebylo příjemný, kdyby mu někdo volal domů. To vím na tuty. Jeho máma teď nemá úplně jednoduché období a on se za to

stydí. „V pohodě, za pět minut ho uvidím, tak se ho zeptám osobně.“

Máma si mě chvíli zamyšleně prohlíží, ale pak nejspíš usoudí, že mi může věřit. Nemá moc času štourat se v mém životě – ne od doby, co táta umřel a všechno zůstalo na ní. „Nezapomněl jsi na něco?“ zeptá se a s povytaženým obočím zvedne moji sportovní tašku.

Potichu se uchechtnu. „Díky,“ odpovím a okýnkem si ji od ní vezmu. Dávám si přitom bacha, abych se neotřel o špínu na dveřích. *Bože, měli bychom tu rachotinu už konečně umýt.*

„Dej mi vědět, jak se rozhodneš.“

„Dám.“

„A nezapomeň se najíst –“

„Mami!“ skočím jí do řeči. Nemyslím to zle, jen ji musím přerušit dřív, než přijdu pozdě do třídy. Jinak tu budeme stát do rána. Před každým odjezdem má výčitky. Netuším proč. To, že jsme zbyli jen my dva, přece není její vina. Někdy prostě musím být doma sám. Už jsem si na to zvykl. Teda, musel jsem.

Povzdechne si. „No dobře, tak aspoň pozdravuj Jonesyho a Amber. Mám tě ráda.“

Usměju se, popadnu tašku a zamířím k hlavnímu vchodu. Někde poblíž hraje hudba. Rozhlídnou se a všimnu si party studentů. Mají u sebe boombox a nenápadně kouří něco, co by na školním pozemku asi neměli. Neřeším to, jednou to stejně zlegalizují. Já se bez toho ale klidně obejdu, na běh potřebuju mít čistou hlavu.

Zrovna si pokyvuju hlavou do rytmu písničky *You Get What You Give*, když konečně uslyším známý trhaný zvuk

výfuku mámina auta, jak se rozjíždí. Nebo spíš tátova auta. I po opravě dělá ten motor příšerný rachot. K její práci marketingového esa se to moc nehodí, ale nové si nekoupí. *Příliš mnoho vzpomínek*, říká vždycky.

Chápu ji. Cítím to stejně. Máma má tátovo staré auto a já mám to ještě starší, co měl předtím. Budou s náma, dokud se z nich nestanou popelnice na kolech.

Jakmile auto zmizí v dálce, okamžitě si sundám běžeckou mikinu. Máma ji zbožňuje, já už o dost míň. Běh mě baví a vím, že mi jde, ale nemusím to všem strkat pod nos jako Kenny, Brad a zbytek fotbalového týmu. Atletika je ještě v pohodě, ale školní fotbal? To je úplně jiný level.

Taková už je sanerská střední. Nikdy jsem nepochopil, proč má tak malé město tak absurdně velkou školu. Jasně, je tu jen jedna, ale zas tolik dětí tu není.

Červené cihly, budova ve tvaru kostky. Připomíná všechny ty školy, co člověk vídá ve filmech. Vypadá jako vězení, jen s více okny.

Zamířím do haly, kde se všichni shlukují do skupinek – sportovci, roztleskávačky, špti, huliči, matematické mozky, prostě na co si jen člověk vzpomene. Na papíře bych měl patřit mezi sportovce, ale realita je trochu jinde. Radši zůstanu s lidma, u kterých se všechno netočí jen kolem sportu.

S mými nejlepšími kamarády: Amber a Jonesym.

Vydám se hledat naši třídu. I když už jsme měsíc zpátky ve škole, pořád se v tomhle bludišti ztrácím. Všechno tu vypadá stejně, každá místnost, chodba, roh, průchod... A pak zazvoní a vypukne mela.

Hudba z boomboxu okamžitě utichne a dav lidí mě odstrčí stranou. Narazím zády do zdi a schovám se u skříněk.

Naštěstí netrvá dlouho, než se tahle lidská dopravní špička rozplyne, a já vyběhnu ze svého úkrytu. Už teď mám zpoždění. Ještě před chvílí si tady člověk připadal pomalu jako na koncertě, a teď by slyšel spadnout špendlík.

Celý vynervovaný běžím chodbou, když vtom se ozve pronikavý mužský hlas:

„Neměl bys být náhodou ve třídě?“

Zarazím se uprostřed pohybu, zakopnu a málem letím na nos, ale na poslední chvíli to vyrovnam. Pomalu se otočím za hlasem. No jasně, pan Graham. Můj třídní. Má přísný výraz, ruce založené na hrudi a netváří se zrovna nadšeně.

Mám chuť mu říct: *vy taky*. Ale místo toho volím mírnější variantu. Graham obvykle nebývá takhle přísný. „Už jdu.“

Tvář mu rozzáří úsměv. „Came, dělám si srandu.“

„Prosím?“

„Buď v klidu, jdeš pozdě jen o šedesát vteřin. A když ty, tak já taky!“

Nuceně se zasměju. Pan Graham si myslí, že je hrozně vtipný, ale zbytek třídy s ním nesouhlasí. Ale takový už prostě je. Myslí to v dobrém. Mlčky ho následuju, zatímco mi vykládá něco o tom, jak hrozný závěr měl včera dokument o Tudorovcích, co sledoval. Já zatím zezadu hypnotizuju jeho šedohnědé tvídové sako, dokud nedojdeme ke třídě. Pan Graham učí dějepis, a taky se podle toho oblíká.

„Bylo to naprosto historicky nepřesné,“ zakončí, když rozrazí dveře. „Fakta vůbec neodpovídala –“ Najednou se rozkašle, hlasitě a nekontrolovatelně. Po chvíli už jen potichu odkašlává. „Omlouvám se, alergie mi v tomhle období dává dost zabrat...“

Přes třídu zahlédnu Amber a Jonesyho a mávnu na ně.

„Omlouvám se za zpoždění, třído,“ zahlásí pan Graham, když proklouzne kolem něj. „Doufám, že se všichni svědomitě připravujete na dnešní den a nezneužíváte mojí nepřítomnosti.“ Zamračí se na Kesiu Batesovou v první řadě, která si navzdory tomu, že bydlíme v Kalifornii, klidně plete šálu. Okamžitě jehlice odloží a spořádaně se posadí.

Propletu se mezi lavicemi dozadu do levého rohu, kde se mačkají moji kámoši. Jonesy má na sobě svoji obvyklou tmavě šedou mikinu, která na něm visí jako pytel, a jeho hnědé kudrny dokonale rámuji stejně zbarvené oči. Amber naopak vypadá, jako by vyšla přímo ze stránek módního časopisu. Včera si nechala udělat nové copy. Padají jí skoro do půlky zad a má v nich vpletené hnědé a červené pramínky, které ladí s její červenou bundou.

„To je od tebe hezký, že ses konečně ukázal,“ poznamená.

„Ahoj,“ odpovím, když si sednu před Jonesyho. Naše pohledy se střetnou. „Čau, brácho.“

Jonesy se usměje a snad i trochu zrudne. „Ahoj,“ hlesne a trochu mu při tom přeskočí hlas. Mírně mě bodne u srdce, ale zatím si radši nechci připustit proč.

Rychle pokračuju. „Máma měla milion instrukcí, než odjela. Znáte ji. O co jsem přišel?“

„Slyšela jsem, že nastupuje nějaká nová holka,“ informuje mě Amber. Vždycky ví o všech novinkách. Netuším, odkud je bere. Má snad třetí oko nebo co.

„Vždyť sem žádný nový lidi nechodí,“ namítnu.

„Já jsem přece taky byla nová,“ připomene mi Amber.

Zamrkám. „To jo, ale před pěti lety.“

Povzdychne si. „No a? Aspoň trochu změna. Už mě nebaví koukat pořád na stejný ksichty.“

„Díky za kompliment,“ poznamená Jonesy. „Počkej, říkáš, že by bylo fajn mít tu někoho novýho?“ Nakloní se dopředu. „Jakože... ji vezmeme mezi sebe?“

Amber se zasměje. „Netvrdím, že si ji hned adoptujeme, ale vím, jak děsivý je začínat na nový škole. A navíc v Saneře a v posledním ročníku. Musí to být mazec. Uvidíme, co je zač. Jestli bude fajn, tak jí přece můžeme ukázat, jak to tady chodí.“

Má pravdu. Ale bude divné přibrat do party někoho nového po takové době, co jsme byli jen my tři. Jasně, máme kamarády i mimo tuhle naši trojici, ale tohle je jiné. Jsme jako malá rodina.

„Proč ne,“ přitakám a obrátím se na Jonesyho. „Co ty na to, Jonesy?“

Váhavě se podívá ze mě na Amber a zase zpátky. V kontaktech s lidmi je trochu zdrženlivější než my. Působí stydlivě, ale jakmile ho poznáte, je to úplně jiný člověk.

Něco zabručí, ale nakonec to vzdá. „I kdybych nesouhlasil, stejně mi to nebude nic platný.“

Amber po něm blýskne zuby v zářivém úsměvu a zatahá ho za rukáv. „Jsem zvědavá, jaká bude. Víte co? Zkusíme uhodnout její jméno. Podle mě se jmenuje Rachel,“ prohlásí s takovou jistotou, jako by odpověď už dávno znala. Ale to je celá Amber. Do všeho jde naplno a beze strachu.

Jonesy se podrbe na spánku. „Veronica.“

Amber se otočí ke mně. Po chvilce přemítání ze mě vypadne: „Daphne.“

Amber si odfrkne. „Je to pubertáčka, ne máma od dvou dětí.“

„Chtěla jsi tip,“ ohradím se, když vtom mě přeruší skřípot otvíraných dveří.

Moře blondatých a hnědovlasých hlav se okamžitě otočí za tím zvukem a tam, na prahu, zaraženě stojí ta nová holka. A není se čemu divit. Dokážete si představit, že na vás upřeně civí třicet párů očí?

„Slečno Allenová!“ zvolá pan Graham v pokusu zachránit situaci. Zvedne se od stolu a zavede ji dovnitř. „Vítejte v Saneře, ale především ve třídě dvacet jedna A. Jak vidíte, máme velkou radost, že můžeme přivítat novou studentku! Něco takového se nám nepoštěstí příliš často.“

Chvilí čeká, jestli něco řekne. Když jen mlčky zírá, pokračuje. „Předpokládám, že už jste obdržela rozvrh na tento týden?“

Přikývne.

„Takže víte, že učím i dějepis. Rád vás poznávám.“ Ticho. Pan Graham se po chvíli zadívá jinam. „Najde se někdo, kdo by slečně Allenové dnes ukázal školu?“

„Já se o to postarám,“ zamumlá Clive Loomis a všichni protočíme oči.

Zrovna tohohle hnusáka bych jí teda fakt nepřál. Když říkám, že na sanerské střední najdete cokoli, na co si jen vzpomenete, myslím to doslova. Ani obě ruce by mi nestačily ke spočítání všech těch kreténů, co tu máme. A většina z nich je z fotbalového týmu. Jak jinak.

„My ji tady provedeme!“ zavolá Amber. Její laskavý výraz zřejmě zafunguje, protože nová holka se na ni vděčně usměje.

„Výborně,“ zaraduje se pan Graham. „Tak slečně Allenové ukažte, jak srdečně vítáme nové tváře na sanerské střední!“ Zvedne ruce v jakémsi oslavném gestu, ale v tom tvídovém saku se mu to úplně nepodaří.

Nikdo nereaguje, ale snahu mu upřít nelze. Nová dívka může být ráda, že ji nepřivítala paní Phelpsová. Nebo ještě hůř, paní Strodeová.

„Ahoj,“ pozdraví stydlivě, když k nám dojde. „Já jsem Buffy.“

„Sakra,“ vypadne ze mě spontánně.

Buffy vykulí oči. „Cože?“

„To nic, jen jsme se snažili uhodnout tvoje jméno, než jsi přišla.“

Amber se uchechtne. „Musím říct, že jsme se všichni pěkně sekli. Nikdo z nás nečekal, že budeme mít ve třídě přemožitelku upírů.“

„Tak tenhle fórek jsem fakt ještě neslyšela,“ odvětlí Buffy sarkasticky a protočí panenky. Je to hezká blondýnka, a když se usměje, ve tváři se jí objeví roztomilý dolíček. „Kam si můžu sednout?“

„Tady,“ odpoví Amber a sundá bundu ze židle před sebou. „Já jsem Amber.“

„Cam.“

Jonesy zvedne ruku. „Jonesy.“

Amber si přisune židli blíž k Buffy. „Tak co, jak se ti zatím líbí v Saneře?“

Buffy pokrčí rameny. „Jsem tu jen pár dní, takže nemůžu říct, že bych to tu nesnášela –“

„Zatím,“ doplním.

„Came!“ vyjekne Amber a otočí se k Buffy s uklidňujícím úsměvem. „Jen si dělá srandu.“

„Jo, dělám si srandu,“ přisvědčím a střetnu se přitom s Buffyiným pohledem. Mrknu na ni, což Amber naštěstí nepostřehne. Patří totiž k těm dobrákům, co neříkají nic

špatného o nikom a o ničem, dokonce ani o našem nudném městečku. „Škola je prostě... škola.“

„Máma tvrdila, že je to dobrá střední. Nejlepší v Saneře.“

Uchechtnu se. „No, to bude asi tím, že je tady jediná. Bud' chodíš sem, nebo nikam. Ale to už asi víš, ne?“

Buffy neodpoví hned, ani nemusí. Očividně to nevěděla. Přemýšlím, proč se vůbec přestěhovala zrovna sem. Sanera nepatří mezi nejoblíbenější destinace.

Amber rychle zasáhne. „Cam jen blbne... Není to tu špatný. Je to jako jakákoli jiná škola. Na každého otravného učitele připadají tři fajnoví. Že jo, Jonesy?“ dloubne do něj.

Jonesy se konečně zapojí. „Jo, najdeš tu pár slušnejch učitelů. Třeba pana Grahama. Když se směješ jeho pokusům o vtipy, dá se to. Klasickej potrhlej učitel dějepisu, co zároveň režiruje školní muzikály a rád si z každého utahuje.“

Buffy se pousměje. „Mám pocit, že o každý přestávce zabloudím. Moje předchozí škola byla mnohem menší.“

„Rád bych ti řekl, že si zvykneš, ale i já se dneska ráno ztratil,“ přiznám.

„Cam je beznadějný případ,“ konstatuje Jonesy.

„S tím souhlasím,“ přidá se Amber. „Škola je jako bludiště, ale jakmile se zorientuješ, máš vyhráno. Odkud jsi vlastně přišla?“

„Z palatijské střední v Connecticutu.“

Amber povytáhne obočí. „To není zrovna blízko,“ prohlásí a přelétne pohledem jednotlivé vrstvy Buffyina oblečení. „Jsi v Kalifornii poprvý?“

Buffy sklopí zrak. „To je to tak poznat?“

Až teď si ji pořádně prohlídnu a musím uznat, že její oblečení se do Sanery, a celkově do Kalifornie, vůbec nehodí. Má